

VẤN ĐÁP HỌC PHẬT

Kỳ 38

Giải đáp: Lão pháp sư Tịnh Không

Thời gian: 24/06/2006

Địa điểm: Hiệp hội giáo dục Phật-đà Hồng Kông

Viết dịch: Ban biên dịch Pháp Âm Tuyên Lưu

Quý vị pháp sư, quý vị đồng tu, xin chào mọi người. Hôm nay chỗ này có hai mươi mấy câu hỏi, chúng ta giải đáp theo thứ tự. Phần đầu tiên là câu hỏi của đồng tu trên mạng, có mười câu hỏi.

Hỏi: Câu hỏi đầu tiên, lúc học trò vừa tiến vào cửa Phật, sư phụ quy y tặng con một bức tượng Thích-ca Mâu-ni Phật khảm lưu ly, chỉ có đầu không có thân, cũng không có cách nào đắp nặn thân được, xin hỏi nên xử lý thế nào?

Đáp: Chúng ta đối với Phật Bồ-tát, đối với thánh hiền, hình tượng của tượng Phật dùng để thờ cúng này đều phải là toàn thân. Bức tượng này, tượng đứng cũng được, tượng ngồi cũng được, thậm chí Phật cũng có tượng nằm, chỉ cần là toàn thân, đây là biểu thị sự tôn kính của chúng ta. Tượng thờ cúng chỉ có một nửa, thiếu một nửa thì không tốt, một nửa còn lại không có, đây là rất không cung kính. Đây là Trung Quốc của chúng ta, cũng là một loại khái niệm truyền thống phương Đông, khái niệm tôn trọng người khác, chúng ta phải hiểu. Nếu là tượng bán thân, hiện tại người nước ngoài coi trọng nghệ thuật, họ thường lấy một bộ phận, một bộ phận của cơ thể. Chúng tôi nhìn thấy tượng nặn ở nước ngoài, nặn một đầu người hoặc là nặn một cánh tay, hoặc là một bàn tay, chúng tôi còn nhìn thấy nặn một bàn chân. Thứ này coi như nghệ thuật để thưởng thức thì được; nếu như đối với người chúng ta rất tôn kính thì là vô cùng bất kính.

Hiện tại người khác tặng bạn một tôn tượng Thích-ca Mâu-ni Phật, chỉ có đầu, không có thân, bạn có thể tìm cơ hội tặng cho bảo tàng, trong bảo tàng coi như đồ nghệ thuật sưu tầm thì được. Chúng ta cũng không thể tùy tiện vứt bỏ nó, như vậy thì rất không tốt. Phương pháp xử lý vẫn là tặng cho trường học, bảo tàng, họ sẽ sưu tầm.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, người hỏi nói: đức Phật nói “khởi một niệm tâm sân giận, trăm vạn cửa chướng ngại mở ra”. Chỉ cần trong tâm có chút không vui vẻ thì

sẽ thiêu đốt rừng công đức. Xin hỏi nên như thế nào mới có thể làm được trong tâm không có chút sân giận nào?

Đáp: Câu hỏi này hỏi rất hay, đây là công phu rất lớn, không phải là người bình thường có thể làm được. Trong tu hành mà nói, đây là công phu thượng thừa. Nếu bạn muốn hỏi như thế nào mới có thể làm được trong tâm không có chút sân giận nào? Bắt đầu làm từ chỗ nào? Vẫn là bắt đầu làm từ Đệ Tử Quy, bắt đầu làm từ Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, bắt đầu làm từ kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo. Loại bỏ sân giận, trước tiên bắt đầu từ sự. Tâm cảnh giác rất cao, gặp cảnh giới hiện tiền, lúc tâm sân giận sanh khởi, ngay lập tức có thể giác ngộ được, tôi không được tức giận, phải cảnh giác được. Phương pháp của người niệm Phật đó là mau chóng niệm A-di-đà Phật, dùng Phật hiệu loại bỏ ý niệm sân giận, đây là phương pháp rất hay, dùng niệm Phật, dùng câu Phật hiệu đè nó xuống. Đây là làm theo phương pháp tu học của thánh hiền xưa.

Ngoài ra, y học hiện nay phát hiện ra, sân giận là một nhân tố quan trọng của bệnh tật, người tâm bình khí hòa không dễ bị bệnh. Thường thì tính cách rất nóng nảy thì chắc chắn có bệnh, đó là một loại phản ứng của bệnh trạng. Người thường hay tức giận, nếu họ tới bệnh viện kiểm tra thì chắc chắn sẽ có bệnh. Hơn nữa người đang bị bệnh mà thường tức giận thì bệnh của họ nhất định sẽ nặng thêm, rất khó chữa trị, tức là chữa trị bằng thuốc men tốt hơn đi chăng nữa cũng rất khó đạt được hiệu quả. Các bạn xem thử “Tiểu viện Sơn Tây” thì các bạn sẽ biết. Phàm là người bị bệnh nặng nhưng thản nhiên như không, không để nó ở trong lòng, hằng ngày vui vẻ, bệnh sẽ rất dễ chữa khỏi. Cho nên tham sân si, Phật nói với chúng ta gọi là ba độc, ba độc này là nội tâm của bản thân chúng ta, bản thân chúng ta đã có ba độc, đó là bệnh căn, nguồn gốc mắc bệnh của bản thân, cho nên bên ngoài có một số vi rút truyền nhiễm, trong ngoài kết hợp thì sẽ sanh ra bệnh tật. Nếu như bên trong không có tham sân si, vi rút bên ngoài ghé gớm thế nào cũng không lây nhiễm được, đây chính là khả năng miễn dịch mà y học hiện nay thường nói tới. Khả năng miễn dịch là gì? Đoạn trừ tham sân si chính là khả năng miễn dịch cao nhất, chúng ta phải hiểu điều này. Bạn hiểu những đạo lý này thì bình thường bạn ở trong bất kỳ hoàn cảnh nào đều duy trì không tức giận.

Thường có thể đọc tụng Đại thừa, trong kinh Đại thừa đức Phật dạy chúng ta, “phàm những gì có tướng đều là hư vọng”, nếu đã là hư vọng thì bạn hà tất phải tưởng thật? Phải học giống như Phật Bô-tát vậy, chuyện gì nhìn cũng quen, chuyện

gì cũng tốt. Nhìn thấy người khác làm việc tốt, rất tốt; nhìn thấy người khác làm việc xấu, cũng tốt, không liên quan đến tôi! Nhân quả mỗi người tự mình thọ báo. Nếu họ làm như vậy, chúng ta có thể khuyên họ thì khuyên họ thử; không thể khuyên họ thì tùy họ. Con người liệu có quay đầu không? Sẽ quay đầu, nhưng quay đầu, họ phải chịu luân hồi, họ phải thọ ác báo, thậm chí họ phải đọa ngã quý, họ phải đọa địa ngục, họ phải đọa súc sanh. Không biết lúc nào mới quay đầu, được thân người, gặp được thiện hữu khuyên họ, họ liền quay đầu. Cho nên quay đầu là chắc chắn sẽ quay đầu, thời gian rất dài, chúng ta phải biết điều này.

Biết được những đạo lý này, đối với người tạo nghiệp ác, thọ ác báo, bạn cũng không được coi thường, chúng ta tôn trọng họ giống như đối với Phật Bồ-tát, đối với cha mẹ vậy. Phổ Hiền Bồ-tát dạy chúng ta “lễ kính chư Phật” chính là đạo lý này, không được coi thường bất kỳ người nào. Bạn tu những pháp này, tâm sân giận tự nhiên sẽ nhạt; nếu muốn thực sự không còn chút nào, đây là A-la-hán trở lên. Tham sân si đoạn được một cái thì cả ba đều đoạn, nó có quan hệ liên đới, đoạn trừ được tham sân si thì chứng quả A-la-hán. Theo kinh Hoa Nghiêm thì là địa vị Thất tín trong Thập tín, đoạn trừ được tham sân si là Bồ-tát địa vị Thất tín. Công phu đoạn phiền não của họ giống với A-la-hán, nhưng trí tuệ, đức năng, phước báo thì chắc chắn A-la-hán không thể sánh được. A-la-hán là Tiểu thừa, đây là Đại thừa, cho nên trí tuệ, phước báo lớn, cách nói thông thường của chúng ta là vượt hơn Đại Phạm thiên vương, vượt hơn Ma-hê-thủ-la thiên vương. Đây là trong tam giới, phú quý đạt đến tột đỉnh cũng không bằng A-la-hán.

Phật nói “khởi một niệm tâm sân giận, trăm vạn cửa chương ngại mở ra”, hai câu này thường phải ghi nhớ, cho nên một khi tức giận thì tất cả công đức đều mất hết. Công đức tu rất không dễ, bạn hằng ngày ở đó tu, bạn nghĩ thử xem ngày nào đó tức giận, tức giận thì toàn bộ trước đây đều mất hết. Bạn tu hành đến hôm nay, kể từ khi nào không tức giận cho đến hiện tại thì bạn có được chút công đức như vậy. Nếu lúc lâm chung tức giận một trận thì toàn bộ đều xong rồi, phải biết điều này. Công đức là gì? Công là công phu. Nhưng phước đức có, bạn nóng nảy hơn nữa, tức giận nhưng có phước đức, phước đức có thể mang theo, không chắc hưởng thụ ở nơi nào. Cõi súc sanh, súc sanh có phước, bạn xem những con thú cưng mà gia đình giàu có nuôi đều có phước báo, người bình thường chúng ta làm sao có thể sánh với chúng? Súc sanh, đời trước chúng tu phước. Cõi ngã quý cũng có phước báo, như thành hoàng, thổ địa, những vị thần minh được nhân gian thờ phụng, đều là có phước báo

trong cõi quý. Họ cũng có tín đồ, cũng có rất nhiều người lạy họ, cúng dường họ, ở trong cõi quý có phước. Phước báo, phước tu được không chắc hưởng thụ ở chỗ nào, hưởng phước ở cõi trời, hưởng phước ở cõi người, hưởng phước ở cõi súc sanh, cõi ngạ quỷ. Phước báo không ảnh hưởng, công đức có ảnh hưởng, phước đức không ảnh hưởng, nhất định phải hiểu điều này.

Ở trong cửa Phật, vào thời xưa, phước đức mà Lương Võ Đế tu rất lớn. Bạn xem ông là đại hộ pháp cửa Phật, ông xây 480 ngôi chùa, quy mô của 480 ngôi chùa đều rất lớn; cúng dường người xuất gia, cúng dường quanh năm, không phải là thời gian ngắn, hàng trăm ngàn người. Lúc tổ sư Đạt-ma tới, gặp mặt, ông cảm thấy bản thân đã làm rất nhiều việc tốt, cảm thấy rất vinh dự nên hỏi tổ sư Đạt-ma: Tôi làm nhiều việc như vậy có công đức lớn bao nhiêu? Tổ sư Đạt-ma nói một lời trung thực rằng: “Không có công đức!”, Lương Võ Đế nghe xong rất không vui, chưa đoạn tâm sân giận! Cho nên không hộ trì tổ sư nữa. Tổ sư Đạt-ma đi tới chùa Thiếu Lâm quay mặt vào vách khổ tu, chín năm mới đợi được ngài Huệ Khả, mới có được một truyền nhân. Đây chính là công đức và phước đức không giống nhau. Nếu ông hỏi “phước đức của tôi lớn bao nhiêu?” Vậy thì tổ sư Đạt-ma chắc chắn sẽ nói, phước báo của ngài quá lớn, đời sau là phước báo trời người; không có công đức, nhất định phải phân rõ công đức và phước đức.

Cho nên có người tới chọc bạn tức giận, nổi giận, người học Phật nên cảnh giác ngay lập tức, họ khiến tôi thiêu đốt rừng công đức, nếu tôi nổi giận, vậy thì tôi rất nghe lời, thiêu đốt công đức rồi. Công đức của tôi bất kỳ ai cũng không thiêu đốt được, chỉ có chính mình mới thiêu đốt được. Cho nên họ tới khiến bạn nổi giận, khiến bạn tự mình thiêu đốt nó, không phải bạn đã mắc mưu rồi sao? Cho nên thường cảnh giác thì bạn sẽ không mắc mưu, cho dù khiêu khích như thế nào cũng sẽ không tức giận, tuyệt đối không mắc mưu, như vậy mới đúng.

Hỏi: Câu hỏi thứ ba, người hỏi nói nghe nói phóng sanh, phóng sanh động vật nào thì không được ăn động vật đó nữa. Ví dụ phóng sanh gà, cá thì không được ăn gà, ăn cá nữa. Có một số người sau khi nghe được lời này thì đều không dám phóng sanh nữa, xin hỏi như vậy liệu có phải là đứt đoạn con đường công đức phóng sanh của người khác? Nên làm thế nào mới đúng đắn?

Đáp: Tôi nghĩ vấn đề này, tốt nhất là để họ xem thử bộ đĩa mà chỗ chúng tôi có, gọi là “Tại sao không được ăn thịt chúng?”, xem bộ đĩa này vài lần, xem mười, hai mươi lần thì tôi nghĩ họ sẽ hiểu được, sẽ hiểu được đạo lý này.

Trong kinh Đại thừa đức Phật giảng rất nhiều, chúng sanh lục đạo tại sao lại có hiện tượng luân hồi? Không ngoài điều gì khác, đó là oan oan tương báo! Đời này bạn ăn thịt chúng, đời sau chúng ăn thịt bạn, là chuyện như vậy, luân hồi là phát sanh như vậy. Nếu như chúng ta giác ngộ rồi, chúng ta không còn muốn luân hồi nữa thì bạn phát tâm không ăn thịt của tất cả chúng sanh. Từ đó về sau tôi hiểu rõ rồi, tôi giác ngộ rồi, công đức mà tôi tu tập tích lũy được đều hồi hướng cho những oan gia trái chủ này. Oan gia trái chủ từ xưa tới nay, trong lịch sử ghi chép vô cùng nhiều, đến khi vận khí của bạn suy bại thì bạn sẽ cảm giác được trong nhà không yên tĩnh, không sạch sẽ, không bình an, đó là gì? Oan gia trái chủ tới làm loạn. Đặc biệt là vào thời đại hiện nay, mọi người không còn tin tưởng nhân quả, không còn học tập lời dạy của thánh hiền nữa, mù quáng, mê tín khoa học, cho nên gan tạo nghiệp, sát sanh, ăn thịt càng ngày càng lớn, nghiệp tạo càng ngày càng sâu. Bởi vậy mới khiến cho xã hội hiện nay động loạn không yên, thiên tai nhân họa liên miên, chuyện này là từ đâu mà ra? Phải biết điều này! Đây là nghiệp ác của những chúng sanh sinh sống trên trái đất của chúng ta hiện nay chiêu cảm tới. Nghiệp ác này nếu không dừng lại thì tai họa chỉ có tăng thêm chứ không giảm bớt, hơn nữa vô cùng phiền phức.

Không chỉ rất nhiều tôn giáo nói có ngày tận thế, ngay cả rất nhiều chuyên gia học giả của thế gian, khi họ nói chuyện, hay viết văn chương đều thường nhắc tới, đều đoán nhân loại đã tham lam đến tận cùng, đã đến điểm bão hòa. Tự tư tự lợi, hại người lợi mình, khởi tâm động niệm đều vì chính mình, hành vi tạo tác, vậy thì không phải nguy rồi sao? Nếu tiếp tục như vậy, không chịu quay đầu, không chịu giảm bớt nghiệp ác, có rất nhiều chuyên gia học giả đoán, không biết loài người còn có thể sống được 100 năm trên trái đất này nữa hay không! Ý này tức là nói sau 100 năm, loài người sẽ biến mất trên trái đất này, đây là ngày tận thế mà trong tôn giáo nước ngoài nói tới. Tới như thế nào? Là nghiệp lực chiêu cảm. Làm thế nào để ngăn chặn? “Tiểu viện Sơn Tây” và “Tại sao không được ăn thịt chúng?”, hai bộ đĩa này là tài liệu vô cùng tốt, bản thân chúng ta phải học tập, cũng phải tận lực phổ biến, giới thiệu, để mọi người xem nhiều hơn. Có thể giúp cho người trên thế giới này của chúng ta, trong 100 người có một người quay đầu, người quay đầu có thể chiếm 1% thì thế giới này được cứu rồi. Cho nên một người hành thiện, có thể bảo hộ cho 99 người ác. Đây là thánh hiền Trung Quốc xưa giới thiệu cho chúng ta, chúng ta nên hết lòng cố gắng tu thiện, đoạn hết thủy ác, tu hết thủy thiện.

Trước tiên bản thân chúng ta, đây là trong tôn giáo nói được độ, trước tiên bản thân chúng ta được độ, sau đó ảnh hưởng người khác. Người bình thường không thể buông xuống ăn thịt, nguyên nhân là gì? Cho rằng ăn thịt trong đây có dinh dưỡng, trong rau củ không có dinh dưỡng, đây là sai lầm rất lớn. Tại gia, xuất gia học Phật, có rất nhiều người đều ăn chay lâu năm, ăn mấy chục năm, sức khỏe chưa chắc kém hơn người khác. Tôi ăn chay 55 năm, những người cùng độ tuổi với tôi, lúc ở cùng nhau tôi không kém hơn họ. Cho nên ăn chay đơn giản, thực sự có thể giúp con người có được quả báo khỏe mạnh sống lâu. Không ăn thịt chúng sanh là bổ thí vô úy, tôi chung sống hòa thuận với hết thảy chúng sanh, đối xử bình đẳng, không làm tổn hại nữa, cho dù động vật nhỏ hơn đi chăng nữa đều không được giết hại.

Hỏi: Câu hỏi thứ tư, có một số lão cư sĩ nghe lão pháp sư giảng, trong một vạn người niệm Phật chỉ có một hai người vãng sanh, cho nên sanh ra nghi ngờ, sợ chính mình không thể vãng sanh. Xin lão pháp sư khai thị, dùng chánh tri chánh kiến để củng cố tín tâm.

Đáp: Câu nói này là trước đây lúc tôi cầu học ở Đài Loan, là câu nói mà thầy tôi - lão cư sĩ Lý Bình Nam thường nói, mục đích cũng là muốn nhắc nhở chúng tôi, niệm Phật phải thực sự niệm! Tâm và miệng phải tương ưng, gọi là một niệm tương ưng một niệm Phật, niệm niệm tương ưng niệm niệm Phật. Làm thế nào mới có thể tương ưng? Đối với kinh giáo Tịnh tông không thể không quen thuộc. Trong kinh giáo quan trọng nhất là kinh Vô Lượng Thọ, bạn phải nghe nhiều, nghe hiểu rồi thì bạn phải làm theo mới nắm chắc vãng sanh. Nếu bạn không hiểu kinh giáo, cho rằng một câu Phật hiệu liền có thể vãng sanh, câu Phật hiệu này thực sự có thể vãng sanh, không hề giả chút nào. Nhưng bạn tu hành mù quáng, chỉ có miệng niệm Phật, trong tâm rất nhiều vọng tưởng, tạp niệm, còn ăn thịt, sát sanh thì làm sao có thể vãng sanh? Bạn xem đoạn mở đầu trong kinh Vô Lượng Thọ, đức Phật dạy chúng ta, đó chính là Thập Thiện Nghiệp Đạo, dạy chúng ta khéo giữ ba nghiệp. “Khéo giữ khẩu nghiệp, không chê lỗi người”, bạn đã làm được điều này chưa? “Khéo giữ thân nghiệp, không mất luật nghi”, bạn đã làm được chưa? “Khéo giữ ý nghiệp, thanh tịnh không nhiễm”, bạn đã làm được chưa? Nếu bạn đều làm được ba điều này rồi thì niệm Phật chắc chắn vãng sanh. Ba câu này chính là kinh Thập Thiện Nghiệp Đạo.

Tu hành trong Tịnh tông của chúng ta, nguyên tắc chỉ dạy cao nhất là tịnh nghiệp tam phước nói trong Quán kinh, đây là nguyên tắc chỉ dạy cao nhất. Điều đầu tiên, “hiếu dưỡng cha mẹ, phụng sự sư trưởng, từ tâm không giết, tu thập thiện

ngiệp”, đã làm được điều này chưa? Nếu như làm được điều này thì chắc chắn vãng sanh. Những điều khác bạn không cần học nữa, tức là niệm một câu A-di-đà Phật này, bốn câu này làm được rồi, hiểu thuận cha mẹ, tôn kính sư trưởng, có tâm từ bi, không giết hại hết thảy chúng sanh, tu Thập Thiện Nghiệp Đạo, không ai không vãng sanh. Cho nên vào thời nhà Đường, đại sư Thiện Đạo nói, truyền thuyết rằng đại sư Thiện Đạo là A-di-đà Phật tái lai, lời của đại sư Thiện Đạo chính là lời A-di-đà Phật nói. Pháp môn này là “vạn người tu, vạn người đi”, không bỏ sót một ai, nhưng bạn phải tu hành như lý như pháp. Nếu bạn không như lý, không như pháp, chỉ niệm câu hồng danh sáu chữ này, vậy thì giống như câu hai ngài Hàn Sơn, Thập Đắc châm biếm bạn vậy, “miệng niệm Di-đà tâm tán loạn, hét bẻ cổ họng cũng uổng công”. Thầy Lý nhìn thấy người niệm Phật hiện nay giống như lời đại sư Hàn Sơn nói, miệng niệm Di-đà tâm tán loạn, cho nên hét bẻ cổ họng cũng uổng công. Bạn thực sự muốn vãng sanh, tuyệt đối không được bỏ qua Thập Thiện Nghiệp Đạo, nhất định phải tu học.

Cho nên tôi khuyên đồng tu học Thập Thiện Nghiệp Đạo, học Đệ Tử Quy, học Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, đây là giáo dục nền tảng của ba nhà Nho Thích Đạo, vô cùng quan trọng. Gốc rễ dạy học của nhà Nho, gốc rễ chính là Đệ Tử Quy, gốc rễ của nhà Phật là Thập Thiện Nghiệp Đạo, gốc rễ của Đạo giáo là Thái Thượng Cảm Ứng Thiên. Ba thứ này đều không dài, nghiêm túc tu học, lại thật thà niệm Phật, không ai không thể vãng sanh, thực sự là vạn người tu, vạn người đi. Tiếp theo người hỏi vẫn còn câu hỏi, có thể làm tham khảo cho câu hỏi này, tức là bồi dưỡng chánh tri chánh kiến, củng cố tín tâm của chúng ta.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo nói, gần đây có một bộ phận lão cư sĩ học tập kinh Vô Lượng Thọ, chuyển hướng qua học tập kinh Kim Cang, Tâm kinh, nhưng cũng không từ bỏ Tịnh độ, xin hỏi như vậy liệu có thể giúp đỡ người tu hành Tịnh độ thực sự nhìn thấu buông xuống?

Đáp: Tôn chỉ dạy học của kinh Kim Cang, Quán kinh đích thực chính là dạy bạn nhìn thấu buông xuống, thực sự có thể nhìn thấu buông xuống thì có sự giúp đỡ vô cùng lớn đối với niệm Phật. Chúng ta thấy được trong Hoa Nghiêm, chỉ cần bạn có thể buông xuống chấp trước đối với hết thảy pháp thế gian và pháp xuất thế gian, không còn chấp trước nữa, đều buông xuống thì bạn liền chứng quả A-la-hán, vậy lý nào niệm Phật không vãng sanh được? Đích thực là buông xuống hết thảy pháp thế gian và pháp xuất thế gian, niệm Phật vãng sanh không phải là sanh cõi Phạm thánh

đồng cư, mà là sanh cõi Phương tiện hữu dư, vậy thì cao rồi. Nếu như lại có thể không chỉ buông xuống hết thấy pháp, mà phân biệt cũng không còn, vậy thì bạn vắng sanh thế giới Tây Phương Cực Lạc chính là cõi Thật báo trang nghiêm, tới thế giới Cực Lạc liền hoa nở thấy Phật, phẩm vị sẽ cao. Cho nên tại sao không buông xuống?

Kinh Kim Cang đích thực nói rõ cho chúng ta về chân tướng pháp thế gian và pháp xuất thế gian, chân tướng là giả, không có thứ nào là thật. Trong kinh Hoa Nghiêm, chúng tôi cũng đã giảng rất nhiều lần, đây là tướng hư ảo, không phải là thật. Tướng có thể không, vốn không tồn tại, giống như chúng ta xem hiện tượng trên màn hình chiếu phim vậy, bạn không thể nói không có tướng, bạn cũng không thể nói nó thực sự có, hiện tượng trước mắt chúng ta đều là như vậy. Hiểu được chân tướng sự thật thì bạn sẽ không chấp trước nữa, bạn tự nhiên sẽ rất dễ buông xuống. Không thể buông xuống, đối với chân tướng sự thật không hề biết chút gì, họ muốn chiếm hữu, chiếm làm của riêng, trên thực tế ngay cả thân thể này cũng không có cách nào chiếm làm của riêng. Tôi thường nói, mỗi tối bạn đi ngủ, đi ngủ không khác gì chết, lúc bạn ngủ say, người khác khiêng thân thể của bạn đi thì bạn cũng không biết. Cho nên bạn nghĩ thử xem, cái gì là chính mình? Thân thể đều không phải là chính mình, những thứ bên ngoài thân thể càng không phải là chính mình, tại sao bạn lại không buông xuống?

Không buông xuống thì bạn chịu thiệt lớn rồi, nếu bạn buông xuống được, sau khi buông xuống thì bạn nghĩ thử xem, phiền não của bạn ít đi, bạn không còn vướng mắc, không còn bận tâm, bạn được đại tự tại. Tại sao phiền não nhiều như vậy? Bởi vì không buông xuống được, sau khi bạn buông xuống thì phiền não không còn nữa, trí tuệ đã khai mở, sau đó bạn mới biết được Phật Bồ-tát không hề lừa gạt người, Phật Bồ-tát dạy người khác, lời nào cũng là chân thực, lời nào cũng là sự thật, học vấn chân thực. Đặc biệt là quan hệ nhân sự, thực sự có thể buông xuống hết thấy tình chấp, cái này ưa thích, cái kia ghét bỏ, buông xuống những ý niệm này thì bạn chung sống với hết thấy chúng sanh sẽ bình đẳng, có thể dùng tâm bình đẳng, dùng tâm thanh tịnh, đây chính là Phật Bồ-tát, chính là tâm Phật, bạn dùng chân tâm; còn có mừng giận buồn vui, còn có phân biệt chấp trước, là vọng tâm, không phải chân tâm. Vọng tâm học Phật thì không thể chứng quả, cũng không thể vắng sanh, nhất định phải hiểu đạo lý này.

Kinh Kim Cang, Tâm kinh, kinh điển thuộc hệ bát-nhã này, chủ yếu chính là dạy chúng ta nhìn thấu buông xuống; nhìn thấu là hiểu rõ chân tướng sự thật, buông xuống là buông xuống vọng tưởng phân biệt chấp trước. Sự và sự không có trở ngại, chỉ cần trong tâm bạn không có phân biệt chấp trước, thì đó là sự sự vô ngại được nói tới trong kinh Hoa Nghiêm. Sự có thể thọ dụng, tức là nói bạn có thể hưởng thụ, không thể chiếm làm của riêng; chiếm làm của riêng thì sai rồi, tuyệt đối không đạt được. Giống như chúng ta xem tivi, xem phim vậy, bạn có thể thưởng thức, bạn biết được những thứ trong đó bạn đều không có được, cho nên bạn cũng không có suy nghĩ muốn thứ gì, đó đều là trống không, chớp mắt liền trôi qua. Chúng ta đối với thế giới này phải có cách nhìn giống vậy thì tâm của bạn mới bình tĩnh, mới vui vẻ, sẽ không còn phiền muộn nữa.

Hỏi: Câu hỏi thứ sáu, người hỏi nói bởi vì người bạn đời không tin Phật pháp, tính tình không dễ nói chuyện, dâm dục tương đối nặng. Đệ tử vì tránh để cho bạn đời sanh ra hiểu lầm đối với Phật pháp mà làm tổn hại hình tượng Phật nên trong tâm đệ tử niệm một câu A-di-đà Phật, bề ngoài là biểu diễn, xin hỏi như vậy có phải là lừa gạt chúng sanh không, làm thế nào mới có thể như lý như pháp?

Đáp: Biểu diễn như vậy là đúng đắn. Chư Phật Bồ-tát ứng hóa trên thế gian chính là biểu diễn, biểu diễn là một loại phương tiện khéo léo. Đối với người nghiệp chướng sâu nặng, nhất định phải kiên nhẫn, làm thời gian dài cho họ thấy, đây là dùng thân giáo, không phải là dùng ngôn giáo. Tôi đều làm được rồi, sau đó dần dần họ sẽ cảm ngộ. Đồng thời cũng nên cầu Phật Bồ-tát gia trì, cầu Phật Bồ-tát gia trì không phải là cảm tình có thể cầu được, là chúng ta thực sự tu hành, thực sự tu hành sẽ có cảm ứng. Trong số đồng tu chúng ta cũng có một vị đồng tu lớn tuổi ở Trung Quốc đại lục, bản thân tu hành rất tốt, trong số con cái có một người vô cùng bất hiếu, bản thân bà ấy cũng biết. Đây là tới đòi nợ, tới báo oán, đối với cha mẹ học Phật rất phản đối, luôn gây phiền phức. Ở trước mặt người ngoài đều nói, cha mẹ không cho tiền họ, đều mang tiền tới chùa. Nhưng người mẹ này thực sự tu rất tốt, thực sự kiên thành, không ngờ mười mấy năm sau có cảm ứng. Đứa con của bà ấy gặp được một vị thiện tri thức, vị thiện tri thức này thường nói Phật pháp cho cậu ấy nghe, cho nên con người là có duyên, cậu ấy có duyên với người này, lời người này nói cậu ấy chịu nghe, nghe khoảng một thời gian thì cậu ấy thực sự quay đầu.

Cho nên mẹ cậu ấy rất hoan hỷ, đứa con này hiện tại thay đổi 180 độ, không những không còn gây chuyện thị phi nữa, hiện tại còn rất hiếu thuận, cũng ăn chay

trường, điều này thật không dễ, không uống rượu, ăn chay trường. Nếu nhìn thấy người trong nhà mua thịt thì cậu ấy sẽ tức giận, muốn mắng người. Bà ấy nói con ngay cả nằm mơ cũng không ngờ tới! Tôi nói với tôi, tôi nói đây là cảm ứng, từ chỗ này thấy được thành tích học Phật của bà, đây là lấy được phiếu điểm rồi. Cho nên cảm động một người, có thể khiến một người quay đầu cần thời gian dài, không được vội vàng, bản thân phải thật sự hết lòng cố gắng. Bản thân bạn sẽ cảm động họ, Phật Bồ-tát cũng sẽ tới giúp đỡ bạn. Cho nên cách làm này là như pháp, câu Phật hiệu trong tâm không được gián đoạn, bên ngoài mọi chuyện tùy thuận, “hằng thuận chúng sanh, tùy hỷ công đức”. Trải qua vài năm nữa, tuổi tác càng ngày càng lớn, cách nghĩ, cách nhìn sẽ thay đổi. Sau đó nhìn thấy nghiệp bản thân tạo rất nặng, nhìn thấy bạn rất hạnh phúc, rất vui vẻ, khinh an tự tại thì họ sẽ nghiêm túc suy nghĩ. Nghĩ thông rồi thì sẽ biết bản thân làm sai, bạn là đúng, họ sẽ quay đầu lại học theo bạn.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, người hỏi nói học trò nhìn thấy văn phát nguyện của cư sĩ Hoàng Trung Xương rất cảm động. Xin hỏi năm 2007 thực sự sẽ có đại tai họa không? Nếu đệ tử chuyên tâm tu hành sẽ hóa giải tai nạn không?

Đáp: Hai vấn đề này, vấn đề thứ nhất nói năm 2007 liệu có tai họa không? Cách nói này, tôi cũng là nghe người khác nói, bắt nguồn từ một nhà tiên tri người Pháp vào thế kỷ 16 tên là Nostradamus, ông rất nổi tiếng. Trong sách tiên tri của mình, ông từng nói qua tai họa nghiêm trọng nhất của thế giới này, ông nói một con số đại thất. Cho nên có người nói con số đại thất này đại khái có lẽ là năm 2007. Nếu năm 2007 không có thì đó chính là năm 2070, hoặc là năm 2700, không biết được rốt cuộc là năm nào? Nhưng chúng ta nhìn thấy thế đạo nhân tâm trong toàn xã hội hiện nay, quả thực là không được lạc quan! Vốn dĩ cách nói thông thường đều nói tai họa này là vào cuối thế kỷ 20, cũng tức là năm 1999. Chúng tôi cũng đọc qua rất nhiều lời tiên tri, đều là nói sau năm 1999 thì không còn nữa, cũng tức là nói thế giới này hủy diệt rồi. Năm 1999 đã bình an trôi qua, lúc đó tôi ở Singapore, Singapore có một vị viện trưởng của một chủng viện Công giáo từng nói qua một câu thế này, ông nói trong kinh Thánh rõ ràng nói cuối thế kỷ này có tai họa lớn, tại sao lại không có vậy? Bởi vì truyền thuyết này đã truyền 400 năm rồi, nói năm 1999, năm 2000 có tai họa, người trên toàn thế giới đều biết. Cho nên trong khoảng thời gian này, có thể nói là tín đồ của các tôn giáo trên toàn thế giới đều rất kiên thành, hết lòng cầu nguyện, các bạn phải biết rằng sức mạnh này rất lớn.

Chúng ta xem thí nghiệm nước của tiến sĩ Emoto Masaru - Nhật Bản thì biết, bạn xem ông dùng phương thức cầu nguyện để làm thí nghiệm. Ông để một bình nước trên bàn làm việc của mình, thông báo cho người mà ông quen trên toàn thế giới, những người nghiên cứu cùng ông, 500 người. Người ở các nơi khác nhau trên toàn thế giới, nhưng quán tưởng cùng một thời gian, nghĩ tới bình nước trên bàn làm việc của ông, cầu nguyện cho nó, ban cho nó sự chúc phúc xuất phát từ tâm thương yêu, cùng một thời gian. Cứ như vậy sau mười mấy phút, sức mạnh trên toàn thế giới tập trung vào bình nước này, ông mang nước này đi làm thí nghiệm, nhìn dưới kính hiển vi, kết tinh vô cùng đẹp. Điều này cho thấy sức mạnh cầu nguyện là vượt qua không gian, nhiều người như vậy, 500 người kết hợp thì sức mạnh sẽ lớn như vậy. Chúng tôi liền nghĩ đến, toàn bộ tín đồ tôn giáo, người tin thần trên thế giới vào thời điểm đó tất cả đều cầu nguyện, bạn nói xem sức mạnh này lớn biết bao! Cho nên năm 1999 chưa xảy ra, năm 2000 cũng chưa xảy ra, là sức mạnh này. Nếu như tâm cảnh giác này của chúng ta, ý thiện, niệm thiện này có thể duy trì thời gian dài thì tai nạn sẽ hóa giải. Nhưng có một số người cho rằng, hai năm trôi qua rồi, chẳng sao cả, đây là giả, đừng tin, cho nên lại suy nghĩ lung tung, lại làm xằng làm bậy, vậy thì phiền phức lớn rồi. Nhưng người thực sự có thể giữ được tâm cảnh giác không nhiều, đại đa số người đều thoái tâm, hơn nữa đều hoài nghi lời tiên tri này không đáng tin, đây là vấn đề rất nghiêm trọng.

Chúng ta biết được chuyện như vậy, năm 2007 có người nói tai họa vào tháng 7, đều là bảy, nếu nói bảy thì là ngày 7 tháng 7, chắc là như vậy! Chúng ta chỉ dùng nó làm tham khảo. Cho nên chúng ta phải thật hết lòng cố gắng, dùng tu trì, công đức của bản thân chúng ta để hồi hướng, cầu nguyện cho xã hội an định, thế giới hòa bình. Những nỗ lực của chúng ta trong những năm này, tôi tin rằng sẽ có chút hiệu quả, cho dù không thể hóa giải tai họa thì cũng sẽ trì hoãn, tai họa sẽ giảm nhẹ. Chỉ cần đệ tử Phật chúng ta trên toàn cầu hết lòng tu hành, chúng ta cũng sẽ ảnh hưởng tôn giáo khác, hy vọng tôn giáo khác đừng quên, từng giây từng phút đều cầu nguyện cho thế giới an định, thế giới hòa bình, chuyện này chắc chắn sẽ có hiệu quả.

Đây là đối với câu hỏi phía trước. Câu phía sau nói, nếu đệ tử chuyên tâm tu hành sẽ hóa giải tai họa không? Sẽ hóa giải, thứ nhất là hóa giải tai nạn của chính mình, tuyệt đối chắc chắn. Hóa giải tai nạn của chính mình, trong vô hình chính là từ trường của bạn, ý thiện của bạn, tâm ý thiện có sóng, sóng dao động, tuyệt đối sẽ ảnh hưởng xung quanh bạn. Công phu tu hành của bạn có sức mạnh thì phạm vi ảnh

hưởng của bạn càng lớn, phạm vi thời gian ảnh hưởng của bạn sẽ càng dài. Hy vọng chuyên tâm tu trì, vĩnh viễn không gián đoạn. Niệm niệm không chỉ tu hành vì chính mình, mà tu hành vì xã hội an định, tu hành vì thế giới hòa bình, tâm nguyện này tương ứng với tâm nguyện của Phật Bồ-tát. Lợi ích của tương ứng là gì? Sóng trong tâm của bản thân chúng ta có thể dung hợp với sóng của Phật Bồ-tát, vậy thì sẽ sanh ra hiệu quả vô cùng lớn, không những hóa giải tai họa của chính mình, cũng có thể hóa giải tai họa xung quanh. Nếu tâm lượng của bạn lớn, giống như những điều nói trong Hoa Nghiêm, “tâm bao trùm khắp hư không, rộng chứa vô biên thế giới”, vậy thì bạn có thể làm công việc hóa giải tai họa cho toàn thế giới, đây là chuyện tốt, thực sự là công đức vô lượng.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, trong kinh điển ghi chép, sau khi Phật nhập Niết-bàn ba ngày, tôn giả A-nan tới thành Vương Xá tham gia kết tập kinh điển, nhưng do chưa chứng quả nên bị bài xích ở bên ngoài. Cho nên đêm đó nỗ lực tu hành, đến giữa đêm chứng quả A-la-hán. Nhưng trong kinh Di-đà liệt kê 16 vị đệ tử thượng thủ có bao gồm tôn giả A-nan, đều là đại A-la-hán, như vậy có mâu thuẫn không? Kính xin khai thị.

Đáp: Chuyện này không mâu thuẫn, đức Phật nói với chúng ta trong Đại thừa giáo, gọi là “một Phật xuất thế, ngàn Phật ủng hộ”, cũng giống như hát kịch vậy, Thích-ca Mâu-ni Phật là diễn viên chính, phía dưới còn có rất nhiều diễn viên phụ, nếu như không có diễn viên phụ thì vở kịch của ngài không thể hát tiếp được, cho nên nhất định là có rất nhiều vị Phật. Lúc Phật tới, đương nhiên không thể đều dùng thân Phật xuất hiện, đều dùng thân Phật xuất hiện thì đó là phụ lán át chính, cho nên mọi người muốn ủng hộ Thích-ca Mâu-ni Phật. Bản thân dùng thân phận gì? Dùng thân phận đệ tử. Trong số đệ tử có thân phận Bồ-tát, có thân phận A-la-hán, đệ tử tại gia có thân phận thiên nhân, có thân phận thiên vương, có thân phận quốc vương đại thần, còn có thân phận ngoại đạo. Những người này đều không phải là phàm phu, phải biết được đều là cổ Phật tái lai. Thế Tôn giảng rất rõ ràng với chúng ta, trong kinh luận nói với chúng ta, tôn giả Ma-ha-ca-diếp là cổ Phật tái lai; Xá-lợi-phất là cổ Phật tái lai, sớm đã thành Phật; Mục-kiền-liên cũng sớm đã thành Phật, đều là cổ Phật tái lai. Cho dù không phải là thành Phật tái lai, toàn bộ là pháp thân Bồ-tát, đều là Địa thượng Bồ-tát ma-ha-tát, đây là không hề có vấn đề.

Đặc biệt là tôn giả A-nan trong hội Lăng-nghiêm, nghe Phật giảng kinh chưa được một nửa thì ngài ấy đã khai ngộ. Mười quyển kinh Lăng-nghiêm, ngài nghe tới

quyền thứ ba đã khai ngộ, tôn giả Phú-lâu-na cảm thấy rất kỳ lạ, Phú-lâu-na là tứ quả La-hán, lúc đó A-nan là sơ quả Tu-đà-hoàn. Tại sao sơ quả Tu-đà-hoàn khai ngộ rồi mà mình vẫn chưa khai ngộ? Liên thỉnh giáo Thích-ca Mâu-ni Phật. Thích-ca Mâu-ni Phật nói ra, A-nan phiền não chướng nặng, sở tri chướng nhẹ; phiền não chướng nặng, chỉ có thể chứng sơ quả, sở tri chướng nhẹ, ngài ấy nghe giảng Đại thừa, ngài ấy khai ngộ. Mà tôn giả Phú-lâu-na thì ngược lại, tôn giả Phú-lâu-na là phiền não chướng nhẹ, sở tri chướng nặng, cho nên ngài ấy có thể chứng tứ quả La-hán, nhưng nghe kinh Lăng-nghiêm không hiểu. Hai người đều là tới biểu diễn, biểu diễn cho chúng ta thấy, bạn không thể coi họ thực sự là phạm phu, vậy thì bạn sai rồi, họ là lên sân khấu biểu diễn. Nói không chừng người lên sân khấu đóng vai phụ là sư phụ của diễn viên chính, họ tới đóng vai phụ. Tình huống này chư Phật Bồ-tát ứng hóa trong chín pháp giới, loại biểu diễn này quá bình thường, họ là tới hát kịch. Đây gọi là thần thông tự tại, ứng hóa trong chín pháp giới giáo hóa chúng sanh, thần thông tự tại. Bạn không biết được quả vị thực sự của họ, bạn không biết được sự thật, bạn chỉ có thể nhìn thấy bề ngoài trên sân khấu. Bề ngoài trên sân khấu thì A-nan là Tu-đà-hoàn, bốn tích thực sự của ngài, mặt mũi xưa nay của ngài có khả năng là Đăng giác Bồ-tát, giống như Quán Âm, Thế Chí Bồ-tát vậy, chúng ta không biết, nhất định phải hiểu đạo lý này.

Trong Đại thừa giáo đã gọi ngài là đại A-la-hán, Đại A-la-hán là đẳng cấp gì? Đại thừa A-la-hán là Thập địa Bồ-tát, Bồ-tát Pháp vân địa, lên cao nữa chính là Đăng giác. Mười sáu vị tôn giả đều là đại A-la-hán, bạn liền biết được ngài đâu phải là người bình thường! Chưa nói ra, tức là một câu xung hô này thì bạn liền biết được, ít nhất các ngài đều là Bồ-tát Pháp vân địa tái lai, tới giúp đỡ Phật giáo hóa chúng sanh, đều là tới biểu diễn. Chúng sanh mê hoặc, gặp được Phật đều không biết đặt câu hỏi, các ngài tới thay chúng ta đặt câu hỏi, một bên hỏi một bên đáp này thì chúng ta mới nghe hiểu được, có chuyện như vậy. Chúng ta gặp được Phật, không nêu ra được câu hỏi, nhất định phải nhờ các vị này tới hỗ trợ, hiệu quả giáo hóa chúng sanh mới có thể thu được viên mãn.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, người hỏi nói sử dụng tem bưu chính, trên tem bưu chính có hình tượng Phật Bồ-tát, hoặc có văn bản thuyết minh liên quan đến Phật giáo, do trên tem bưu chính sẽ đóng dấu bưu điện, tương đương với làm hư hỏng tem, không biết loại tem này liệu có thể sử dụng không?

Đáp: Phật giáo hóa chúng sanh, mục đích là muốn giúp đỡ chúng sanh lìa khổ được vui, lìa khổ được vui là về sự mà nói, đây cũng là quả báo, quả nhất định có nhân. Trong kinh giáo đức Phật giảng rất rõ ràng với chúng ta, khổ từ đâu mà có? Khổ từ mê hoặc điên đảo, khổ từ chỗ này mà tới. Vui từ đâu mà có? Vui là từ khai ngộ. Cho nên, sự nghiệp mà cả đời đức Phật làm chính là giúp đỡ hết thảy chúng sanh giác ngộ. Dùng phương pháp gì giúp đỡ giác ngộ? Dùng dạy học, chỉ có mở lớp dạy học, sau khi bạn nghe xong, sau khi học xong mới thực sự giác ngộ. Cho nên Thế Tôn năm đó tại thế, 30 tuổi thị hiện chúng đạo, tức là chúng đấng Vô thượng Bồ-đề, sau khi chúng đấng Vô thượng Bồ-đề thì bắt đầu dạy học; từ năm 30 tuổi, ngài ra đi năm 79 tuổi, 49 năm. Đây đều là thị hiện, dạy học 49 năm, không có ngày nào nghỉ ngơi. Mọi lúc mọi nơi, có mở lớp dạy học, có đơn độc một hai người tới tìm ngài thỉnh giáo vấn đề, đó cũng là dạy học. Đặc biệt chúng ta xem thấy trong kinh A-hàm, có hỏi một chuyện, Phật giải đáp cho họ, kinh văn không dài, có đoạn ngắn chưa tới một trăm chữ; hơi dài một chút thì hai trăm, ba trăm chữ, kinh điển như vậy rất nhiều.

Đó là một hai người, đơn độc là một hai chuyện. Đại chúng ở cùng nhau, hình thức này cũng rất nhiều, thảo luận một vấn đề, giải thích một vấn đề, loại này rất nhiều. Thậm chí là vấn đề rất thâm sâu thì phải cần thời gian tương đối dài, như kinh Bát-nhã, đây là trí tuệ, hiện tại giới học thuật thông thường coi đó là triết học kinh Phật. Đích thực là 16 hội kinh Đại Bát-nhã, tương đương với trước sau tổng cộng mở lớp này 16 lần. Hơn nữa mỗi lần thời gian đều rất dài, không phải là thời gian ngắn. Giống như 40 phẩm kinh Hoa Nghiêm, mặc dù là giảng bài mục lớn, mười chỗ mười hội. Nhưng khi kinh này truyền tới Trung Quốc thì không hoàn chỉnh, chỉ có một nửa, là bản kinh không hoàn chỉnh. Chúng ta tỉ mỉ quan sát những kinh văn này của Trung Quốc, bảy chỗ chín hội, tổng cộng 39 phẩm. Hiện tại chúng ta học tập tới phẩm thứ mười hai - Hiền Thủ, mỗi phẩm là một bài mục, mỗi bài mục có một chủ đề, chủ đề thông thường đều sẽ hiển thị ở trong tên phẩm.

Phía trước chúng ta học qua phẩm Tịnh Hạnh, là cuộc sống thường ngày của Bồ-tát, bạn nhìn thấy từng li từng tí đôi nhân xử thế tiếp vật, từ sáng sớm thức dậy cho đến buổi tối đi ngủ, các ngài đều dùng tâm gì? Các ngài xoay chuyển cảnh giới như thế nào? Chính là một câu nói trong kinh Lăng-nghiêm, “nếu chuyển được cảnh, tức giống Như Lai”, phẩm Tịnh Hạnh là nói với chúng ta, Bồ-tát chuyển cảnh như thế nào, cho nên điều này rất quan trọng. Những sự tương trong cảnh giới bất thiện

này, tới chỗ các ngài đều biến thành thiện, điều này phải nên học theo. Một bộ phẩm Tịnh Hạnh chính là câu trong kinh Lăng-nghiêm, bạn nói câu này học như thế nào? Đó chính là những gì trong phẩm Tịnh Hạnh nói với chúng ta. Lăng-nghiêm nói “nếu chuyển được vật, tức giống Như Lai”, vật ở đây là nhân vật, đích thực là trong phẩm Tịnh Hạnh đều là nói tới người, việc và vật.

Cho nên Phật không có hình tượng nhất định, không có pháp cố định để nói, đều là lợi ích chúng sanh. Trong xã hội hiện nay, nếu như chúng ta có những bản khoản này, trên tem bưu chính có hình tượng Phật Bồ-tát thì chúng ta không được dùng, vậy thì sai rồi. Bạn vẫn dùng bình thường, bạn viết thư cho bạn bè của bạn, dán một tờ tem có hình Phật, họ nhận được thư, nhìn thấy hình Phật, “hễ thoáng qua mắt, mãi thành hạt giống đạo”, bạn độ họ rồi, họ sẽ có duyên với Phật. Không nên có những bản khoản này, vì bản khoản này mà bạn không dùng nó thì bạn không có cơ hội gieo hạt giống Phật cho người nhận thư, cơ hội không còn nữa. Thậm chí còn có, như báo chí, tạp chí hiện nay, có rất nhiều là hình tượng Phật Bồ-tát, tôi chủ trương là tốt, mặc dù xem xong báo chí rồi vứt vào trong thùng rác là có lỗi lầm, nhưng họ cũng đã gieo xuống nhân học Phật. Công tội tự có quả báo, Phật pháp là hạt giống kim cương, bạn có duyên này, là nhân thực sự để tương lai tu hành chúng quả thành Phật. Không được vì chút kiêng kỵ này mà cắt mất nhân này, vậy thì sai rồi.

Cho nên trước đây lúc tôi giảng kinh, tôi thường khuyến khích những đồng tu làm kinh doanh, họ thường đăng quảng cáo thương mại trên báo chí, tạp chí, quảng cáo rất nhiều. Tôi khuyên họ, trên quảng cáo của bạn in thêm câu Nam-mô A-di-đà Phật, Nam-mô Quán Thế Âm Bồ-tát, chuyện này không cần phải trả thêm tiền, vẫn là một độ dài như vậy, vẫn đăng quảng cáo của bạn. Phía trên bạn thêm một câu Phật hiệu như vậy, lúc người khác đọc được, một câu Phật hiệu này hễ thoáng qua mắt, vậy thì bạn thực sự đã độ họ, bạn thực sự đã cứu họ. Bạn lại không phải tốn thêm tiền, tại sao lại không làm chuyện này chứ? Thậm chí là bạn in lên tượng Phật, in tượng Bồ-tát đều được, biết bao người nhìn thấy! Nếu chúng ta muốn làm một tấm riêng để tuyên truyền thì phải chi rất nhiều tiền. Chuyện này không tốn tiền, quảng cáo của bạn thì dù sao bạn cũng phải dùng, bạn chỉ cần thêm tượng Phật, thêm tượng Bồ-tát, thêm danh hiệu Phật Bồ-tát vào trong quảng cáo. Bạn chỉ cần có dụng tâm này thì bạn sẽ có thể độ rất nhiều chúng sanh, đây chính là chuyện công đức, là chuyện tốt!

Hỏi: Câu hỏi cuối cùng, người hỏi nói do mắt bị bệnh nhược thị, sau bác sĩ chẩn đoán nói cần phải ăn gan dê mới có thể chữa trị, xin hỏi vì chữa bệnh thì có thể ăn không?

Đáp: Vấn đề này bạn có thể xem thử bộ đĩa “Tiểu viện Sơn Tây”, bạn xem thử họ làm sao chữa khỏi bệnh ung thư của họ, bệnh của họ còn nghiêm trọng hơn bệnh của bạn nhiều, họ chữa khỏi như thế nào? Sau đó bạn lại xem thử bộ đĩa còn lại, “Tại sao không được ăn thịt chúng?” Sau đó bạn hãy suy xét xem có nên ăn gan dê hay không, tự bạn sẽ hiểu được. Trong buổi giảng chúng tôi cũng nêu lên rất nhiều lần, khôi phục thân thể khỏe mạnh, chữa trị bệnh tật, thực sự chữa khỏi không phải là bác sĩ, cũng không phải là thuốc men, là điều gì? Lòng tin! Bạn tin tưởng vị bác sĩ này, bác sĩ cũng tin tưởng bạn, hiệu quả chữa trị của họ đối với bạn sẽ rất rõ rệt, có thể chữa khỏi được. Bạn không tin tưởng bác sĩ này, vị bác sĩ này là bác sĩ hàng đầu trên thế giới, nhưng bạn không có lòng tin thì họ đối với bạn không sanh ra tác dụng. Họ tới chữa trị cho bạn, chữa không khỏi bệnh của bạn, nhất định phải hiểu đạo lý này, đây chính là câu “hết thầy pháp từ tâm tướng sanh” mà trong Phật pháp nói tới. Tuyệt đối không phải là nói vị bác sĩ này giỏi, vị bác sĩ kia kém hơn một chút, không phải vậy, do lòng tin, lòng tin quyết định hết thầy. Do đó, lòng tin của người bệnh đối với bác sĩ không giống nhau, tôi tin tưởng vị bác sĩ nào đó, họ chữa cho tôi sẽ có hiệu quả; bạn không tin tưởng, họ chữa cho bạn không có hiệu quả. Bạn tin tưởng vị bác sĩ kia, họ chữa cho bạn có hiệu quả, họ chữa cho tôi không có hiệu quả, bởi vì tôi không tin tưởng họ. Đây là thế nào? Đây là Phật pháp, thực sự có đạo lý.

Phương pháp chữa trị cao nhất là ý niệm của chính mình, lòng tin của mình, không cần tìm bác sĩ. Lòng tin của mình, dùng ý niệm của chính mình chữa khỏi cho cơ thể của mình, bệnh của bạn còn không phải là do cơ quan, tế bào xảy ra vấn đề sao! Vốn là bình thường, tại sao lại biến thành bị bệnh? Bạn nghĩ tới nguyên nhân này, tìm ra nguyên nhân, tiêu trừ nguyên nhân thì nó sẽ khôi phục lại bình thường. Nguyên nhân là ở chỗ nào? Nguyên nhân đều là tư duy không đúng đắn, gọi là vọng tưởng, phiền não, tạp niệm, đó mới là nguồn gốc của bệnh, bạn mới bị virus bên ngoài lây nhiễm. Sau khi bạn hiểu được đạo lý này, tôi tu tâm thanh tịnh, tôi tu tâm chân thành, tôi tu tâm bình đẳng, tôi tu tâm từ bi, tế bào mang theo virus gây bệnh trong cơ thể bạn ngay lập tức sẽ khôi phục bình thường.

Đạo lý này, thí nghiệm nước của tiến sĩ Emoto Masaru, các bạn suy ngẫm thêm. Cho nên, ý niệm thiện thì có thể khiến cho nước hiện ra kết tinh thiện; ý niệm

ác thì nó sẽ biến thành kết tinh vô cùng bất thiện. Chúng ta đối xử với tế bào toàn thân thì nên dùng ý thiện, niệm thiện, hạnh thiện, không có một thứ nào bất thiện, bạn hiểu được đạo lý này thì không cần tìm bác sĩ. Càng là bệnh nghiêm trọng, hiện tại nếu bạn đi kiểm tra phát hiện bị ung thư, bác sĩ ngay lập tức bảo bạn nhập viện để mổ, đó gọi là nộ mạng, bạn sống không nổi. Nên làm thế nào? Sau khi biết được, đây là chuyện tốt, chuyển tin tức tới bạn, từ nay về sau đoạn hết thấy ác, tu hết thấy thiện. Qua mấy tháng đi kiểm tra lại, không còn nữa, họ sẽ cảm thấy kỳ lạ. Đây chính là 40 người bị bệnh nan y nói trong “Tiểu viện Sơn Tây”, tại sao hai ba tháng sau khôi phục lại bình thường, là đạo lý như vậy. Ý niệm quyết định hết thấy, chứng minh lời Phật nói trong kinh, “hết thấy pháp từ tâm tướng sanh”, đây là cương lĩnh chung, chúng ta phải tin tưởng. Ác dùng thiện sẽ thay đổi lại, khôi phục bình thường, bệnh của bạn sẽ không còn nữa. Nếu bạn hiểu được đạo lý này, có lẽ bạn không cần ăn gan dê nữa, bạn ăn nó nói không chừng trong gan dê còn có mầm bệnh, vậy thì bạn càng phiền phức hơn!

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, là câu hỏi của đồng tu Singapore. Lúc nghe kinh liệu có thể dùng tư thế thật thoải mái, thậm chí là nằm trên ghế sofa, hoặc nằm trên giường nghe trước khi đi ngủ không? Bởi vì rất nhiều người, đặc biệt là người mới học, bởi vì không quen ngồi ngay ngắn mà từ bỏ nghe kinh, liệu có thể khuyên họ không quan trọng hình thức không? Để sau khi họ thực sự hoan hỷ học tập tự nhiên sẽ sanh khởi tâm cung kính mà đoạn chánh tư thế để học tập?

Đáp: Vấn đề này là vấn đề tôn trọng, lễ kính. Trong Văn Sao, đại sư Ấn Quang thường nói, “một phần thành kính được một phần lợi ích, mười phần thành kính được mười phần lợi ích”. Nghe kinh không cung kính, tư thế rất thoải mái, chỉ có thể kết pháp duyên, tức là “hễ thoáng qua tai, mãi thành hạt giống đạo”, đời này có thể đạt được lợi ích hay không? Không thể, chắc chắn không thể. Họ hoan hỷ nghe kinh, phải giảng những đạo lý này cho họ nghe. Nếu như nói chỉ muốn tìm hiểu Phật giáo là gì? Như vậy thì được. Thực sự muốn đạt được lợi ích chân thật từ những điều mà trong Phật pháp, Phật giáo nói tới thì thái độ này của bạn sẽ không đạt được bất kỳ điều gì. Hết thấy pháp đều học từ trong cung kính. Trung Quốc thời xưa không có trường học, nhưng người thành tựu trong các ngành các nghề qua nhiều đời đều vô cùng nhiều, tại sao họ có thành tựu lớn như vậy? Học tập, học tập với ai? Tìm sư phụ. Học nghề mộc, tìm sư phụ làm nghề mộc; học nghề xây thì tìm sư phụ làm nghề xây, đây chính là học nghề. Những người thợ này thu đồ đệ, họ cũng không phải là

tùy tiện thu, họ cũng có tiêu chuẩn, bạn có phải là thực sự chịu học? Chúng ta hiện tại nói là kính nghề, bạn có học tập, có làm rất nghiêm túc, rất thận trọng đối với công việc này hay không? Họ sẽ dạy bạn, nếu như bạn tùy tiện như vậy thì họ sẽ không dạy bạn, tại sao vậy? Uổng phí công sức, bạn học không có thành tựu. Cho dù là ngành nghề nào cũng đều giống nhau, đều là học từ trong cung kính.

Cho nên hiện tại trường học mời tôi đi dạy, tôi không đi. Hai trường đại học của Úc, sau khi tôi tới dạy mấy lần thì không đi nữa. Nguyên nhân là gì? Chính là giống những điều mà người hỏi nói ở đây, học sinh nghe kinh mà đầu óc để ở đâu đâu, bạn có thể rất dễ dàng nhìn ra họ tính khí bộp chộp nóng nảy, họ không nghiêm túc học tập, không nghiêm túc nghe giảng, thái độ rất tùy tiện. Thậm chí dựa vào ghế, hai chân gác lên bàn, giáo viên giảng bài trên bục giảng, họ đến lớp học như vậy. Nhưng tôi cảm thấy các vị giáo viên, giáo sư cũng rất quen rồi, như vậy làm sao có thể học được thứ gì? Đây là vấn đề giáo dục vô cùng nghiêm trọng, sau khi nhìn thấy như vậy thì chúng tôi rất buồn.

Tôi tới trường học, người phụ trách trong trường nói với tôi, họ nói pháp sư, thời gian thầy dạy đừng vượt quá 20 phút. Tôi nói tại sao vậy? Học sinh chỉ kiên nhẫn được 15 phút, sau 15 phút thì không còn kiên nhẫn nữa. Tôi tới giảng đường nhìn thử, quả nhiên như vậy, may mà có người nói trước với tôi. Chỉ thì thầm to nhỏ, đầu óc để ở đâu đâu, đây là thế nào? Đây là sự bi ai của giáo dục cao cấp trên toàn thế giới. Người thực sự học thành tựu, xuất sắc hơn người, đó là có vài phần tâm cung kính, học tập rất nhiệt tình ở đó; đại đa số gọi là trà trộn kiếm bằng cấp mà thôi.

Trước đây, đại khái khoảng hai mươi, ba mươi năm trước, tôi từng dạy học 5 năm ở Học viện văn hóa Đài Loan. Ba mươi năm trước tốt hơn hiện nay rất nhiều, một tiết học 50 phút, học sinh đích thực vẫn có thể nghe được, hiện tại không được. Tình hình ở Trung Quốc thì tôi không biết, nước ngoài thì tôi rất hiểu. Cho nên, đại học hiện nay cho tôi bằng giáo sư gì đó, bằng tiến sĩ gì đó, tôi cảm được đều cảm thấy rất ngại, đích thực là không muốn tiếp nhận. Nhưng tại sao lại phải tiếp nhận? Đó là một nguyên nhân khác, tức là trường học nói với tôi, hiện tại trên thế giới làm công tác hòa bình, trên trường quốc tế họ không mời người của tôn giáo, sẽ không mời người xuất gia, họ mời những người có bằng giáo sư, bằng tiến sĩ. Cho nên họ hy vọng tôi có thể thay mặt trường học, thay mặt nước Úc tham gia những hoạt động hòa bình quốc tế này, tôi là vì chuyện này mới phải tiếp nhận. Nếu không nhận bằng

cấp này thì thật mất mặt! Bạn nhận rồi, học sinh mà bạn dạy là gì? Chúng ta không thể không biết điều này.

Cho nên tiếp dẫn sơ cơ không được chính thức, giảng đường chính thức, người đó nhất định sẽ làm loạn trật tự. Bạn nói xem giảng đường của chúng ta nhiều người như vậy, nếu có một người không tuân thủ những quy tắc này thì họ sẽ ảnh hưởng người khác. Nhưng bản thân bạn ở trong nhà, nằm trên sofa, bạn mở tivi nghe giảng kinh thì được, không ai can thiệp bạn, bạn cũng sẽ không quấy nhiễu người khác. Nhưng ở trong phòng học, trong giảng đường thì tuyệt đối không được, nhất định phải hiểu điều này. Cho dù là học tập pháp thế gian hay pháp xuất thế gian, bất kỳ học thuật nào đều là có được từ trong cung kính.

Hỏi: Tiếp theo là ba câu hỏi của đồng tu Hồng Kông. Câu hỏi đầu tiên, lão pháp sư ở trong buổi giảng nhắc tới, tương lai tuyển mười học sinh chuyên học Hoa Nghiêm, thường có đồng tu gọi điện thoại tới quày lễ tân của hiệp hội hỏi báo danh như thế nào đó, xin hỏi nên trả lời như thế nào?

Đáp: Đây là một nguyện vọng của chúng tôi, nguyện vọng có thể biến thành hiện thực hay không thì chưa biết. Chúng tôi hy vọng có được mười vị chí đồng đạo hợp, nhưng thật không dễ dàng. Từ ngày tôi bắt đầu học Phật, trong suốt 55 năm nay, tôi muốn cầu bốn vị chí đồng đạo hợp để lập thành một tăng đoàn, tu lục hòa kính, nhưng 55 năm rồi mà vẫn chưa tìm được người nào, bạn liền biết được khó khăn biết bao. Nếu có bốn người thực sự có thể tu lục hòa kính, đó là công đức vô lượng, không những thành tựu chính mình, một tăng đoàn như pháp, tức là tăng đoàn tu lục hòa kính, nhất định có được chư Phật hộ niệm, long thiên thiện thần bảo hộ. Nếu Hồng Kông có một tăng đoàn như vậy, không những toàn bộ người Hồng Kông có phước, người trên toàn Trung Quốc, toàn thế giới đều có phước. Cho nên bốn người này phát tâm, thì cứu được thế giới. Không có người nào chịu phát tâm, hai người còn cãi nhau thì bạn nói xem còn cách gì đây? Không hòa hợp được, thật quá khó. Nói miệng thì dễ, sống cùng nhau thì không được, cái này nhìn không thuận mắt, cái kia cũng có ý kiến, vậy thì làm sao có thể hòa hợp? Thời xưa có, tâm địa thuần hậu, nhường nhịn lẫn nhau. Con người hiện nay không được, đều là tôi đúng, anh sai, đúng sai này gây ra xung đột, gây ra bất hòa.

Cho nên phía trước các bạn nhắc tới, cư sĩ Hoàng Trung Xương gần đây vắng sanh, ông viết một đoạn văn ngắn, lợi ích của chỉ ngữ, tức là lợi ích của không nói chuyện. Bởi vì ông niệm Phật ba năm, ba năm không nói chuyện, ông viết mười một

điều lợi ích của không nói chuyện. Không nói chuyện có thể làm được điều gì? Làm được kiến hóa đồng giải; một khi nói chuyện thì ngay lập tức xung đột, cho nên rất khó. Người xưa hằng ngày nói chuyện cũng không có xung đột, có hàm dưỡng, có công phu, không có xung đột. Cho nên xung đột nhất định phải từ nội tâm, chúng tôi đã nói qua rất nhiều lần, từ trong nội tâm tiêu trừ ý niệm đối lập với người, với hết thầy người, với hết thầy việc, với hết thầy vật. Không đối lập với bất kỳ người nào, không đối lập với việc, không đối lập với hết thầy vạn vật thì bạn sẽ tâm bình khí hòa, sau đó mới có thể làm được lục hòa kính. Người như vậy quá khó tìm, người như vậy chắc chắn là tự độ người, chắc chắn có thể thành tựu, cho dù tu pháp môn nào cũng đều sẽ thành tựu. Cho nên đây là nguyện vọng, có thể thực hiện hay không còn phải xem duyên phận.

Hiện tại cái chúng tôi đang làm là nhà Nho, chúng tôi hy vọng khôi phục học thuật truyền thống Trung Quốc. Truyền thống là Nho-Thích-Đạo, nội dung dạy học của Nho-Thích-Đạo, nói tóm lại đều không ngoài giáo dục luân lý, giáo dục đạo đức, giáo dục nhân quả, giáo dục trí tuệ, là bốn loại này. Tôi hy vọng nhà Nho có thể có 30 người, nhà Đạo có 10 người, nhà Phật có 10 người, tôi bằng lòng cung cấp môi trường học tập, tôi bằng lòng chăm sóc cuộc sống của họ, chuyện này tôi có thể làm được. Người từ đâu mà có? Không dễ gì. Cho nên các bạn nghe lời này của tôi, không thể ngay lập tức đã muốn tham gia, muốn đăng ký với tôi, không đơn giản như vậy. Các bạn nghĩ thử xem, bốn người có thể cứu toàn bộ thế giới, vậy mười người thì quá tốt rồi! Các bạn có phải là cứu tinh của nhân loại trên toàn thế giới hay không? Thực sự là như vậy, thực sự phải có khí khái như vậy, phải có đại tâm, đại nguyện, đại hạnh này.

Cho nên, tôi nói nên tăng thì nhất định phải thực hành gốc rễ của tam giáo, đó chính là thực hành 100% Đệ Tử Quy, Thập Thiện Nghiệp Đạo và Thái Thượng Cảm Ứng Thiên, vậy bạn mới có tư cách cứu thế giới, cứu nhân loại. Nếu ngay cả những điều này bạn đều không làm được, nếu như nói ba điều này đều thực hiện được rồi, đích thực là tăng đoàn hòa hợp. Tại sao vậy? Đối với người khác sẽ không có ý kiến. Tại sao vậy? Thiện ác tới trước mặt bạn đều có thể xoay chuyển, giống như phẩm Tịnh Hạnh vậy, khởi tâm động niệm bị bạn xoay chuyển thì cảnh giới liền xoay chuyển, không có thứ gì bất thiện, ác cũng biến thành thiện, thiện thì càng thiện, cho nên họ có thể xoay chuyển cảnh giới. Hiện tại phạm phu chúng ta không xoay chuyển được cảnh giới, chúng ta bị cảnh giới xoay chuyển; bị cảnh giới xoay chuyển thì

phiền não, khổ não vô biên, không thể không biết điều này. Nhưng làm được phẩm Tịnh Hạnh, đó đã là đại Bồ-tát, không phải là người bình thường nữa, đã vượt qua lục đạo, ít nhất là Bồ-tát trong tứ thánh pháp giới, tuyệt đối không phải là chúng sanh lục đạo, điều này chúng ta không thể không biết.

Cho nên hiện tại ở trung tâm văn hóa Lư Giang chúng tôi bồi dưỡng đều là giáo viên nhà Nho, 30 người; 30 người thông qua phương thức đăng ký, tuyển sinh trên mạng. Đăng ký, cô Dương nói với tôi có hơn 300 người, gần 400 người. Chọn ở trong số này, chọn 60 người, chọn ra 60 người phỏng vấn, tức là gặp mặt nói chuyện. Lúc phỏng vấn sàng lọc một nửa, cuối cùng tuyển được 30 người. Đích thực là chí đồng đạo hợp, mọi người bằng lòng cống hiến cả đời này cho sự nghiệp giáo dục văn hóa truyền thống, sau đó tiếp nhận bồi dưỡng Đệ Tử Quy. Bồi dưỡng Đệ Tử Quy là yêu cầu làm được 100%, bạn thực sự phải làm được. Bạn không làm được thì không có tác dụng, không làm được mà bạn đi dạy người khác, người ta không tin tưởng, người ta nói các bạn tới lừa gạt tôi, cho nên bản thân bạn nhất định phải làm được.

Ba mươi vị đồng tu này, lúc đầu tiếp nhận bồi dưỡng hai tháng ở Lư Giang, thì có sáu người chủ động xin rút lui. Khóa học quá căng thẳng, họ không chịu được, mỗi ngày học tập 11 đến 12 tiếng đồng hồ, rất vất vả. Còn phải dạy học, dạy ai? Đó là trấn Thang Trì, trấn này có 12 thôn trang, tới mỗi thôn để dạy, tới mỗi nhà để dạy, tức là cư dân sinh sống ở trấn Thang Trì, nam nữ già trẻ, các ngành các nghề cùng nhau dạy, cùng nhau học tập. Cho nên họ cũng rất dốc sức, thực sự lấy mình làm gương, thực sự làm được Đệ Tử Quy. Gặp người khác cúi chào 90 độ, cho dù là ngành nghề nào, đích thực là sự kiên thành, cung kính đã cảm hóa cư dân địa phương nơi này. Lúc mời họ tới nghe giảng, trên đường đi từ rất xa đã tới đón, giáo viên tới đón họ, thật chẳng dễ dàng. Phải tự mình thực sự làm được thì họ mới bị cảm động.

Tôi vốn nghĩ rằng, cũng phải mất nửa năm mới có thể nhìn thấy thành quả dạy học, không ngờ hai tháng sau, bốn tháng thì thành quả đã rất rõ rệt. Cho nên những vị giáo viên này cảm thấy rất an ủi, nhìn thấy thành quả, có cảm giác thành tựu. Thành quả là gì? Trước đây phong khí ở trấn này vô cùng không tốt, vợ chồng cãi nhau, cha con bất hòa, mẹ chồng nàng dâu thì càng không cần nói tới, hàng xóm tranh chấp, vì một chút chuyện nhỏ nhặt mà không chịu nhường nhịn lẫn nhau. Hiện tại sau hai tháng dạy học thì không còn tình trạng đó nữa, vợ chồng không còn cãi nhau, mẹ chồng nàng dâu không còn bất hòa nữa, trẻ nhỏ biết hiếu thuận cha mẹ, hàng xóm không còn tranh chấp nữa. Phong khí xã hội cũng cải thiện, trước đây trộm

cấp rất nhiều, hiện tại không còn nữa. Trước đây trong cửa hàng nói với chúng tôi, hàng ngày trông coi, trông coi rất cẩn thận, nhưng ngày nào cũng mất đồ; hiện tại không còn phải trông coi như trước nữa, cũng không có ai lấy trộm đồ.

Còn có một chú tài xế taxi, đây là ông tự mình nói. Trước đây, tài xế taxi gặp người nơi khác tới, người không quen biết thường sẽ nâng giá, phải chém họ, chém trong tù chặt chém, phải chặt chém họ. Hoặc là cố ý đi đường vòng xa một chút, hiện tại không còn nữa, hiện tại thành thật đối xử với khách hàng. Từng có một vị khách hàng tới Thang Trì tham gia cuộc họp, ngồi xe taxi, lúc xuống xe khách quên túi xách tay trên xe, trong túi xách tay còn có mấy trăm ngàn nhân dân tệ, ngoài ra còn có một số tài liệu quan trọng. Sau khi tài xế taxi quay về phát hiện ra, mau chóng lái xe đi tìm khách, trả lại cho khách, vị khách này vô cùng kinh ngạc. Người tài xế này nói với tôi, ông nói, nếu là trước đây thì họ sẽ không trả cho bạn đâu, nhiều tiền như vậy, phát tài rồi, làm gì có chuyện trả lại cho bạn? Hiện tại bởi vì tiếp nhận giáo dục luân lý đạo đức Đệ Tử Quy của trung tâm, họ biết được đó là sai lầm, cho nên nhất định phải trả lại cho bạn. Ông nói không những tôi sẽ trả cho bạn, mà tất cả tài xế taxi ở trấn Thang Trì, bất kì người tài xế nào cũng sẽ trả cho bạn. Vô cùng cảm động, hiệu quả sanh ra sau hai tháng. Cho nên phong tục tập quán của người dân đã thay đổi, mọi người học rất hứng thú, mặc dù rất vất vả, nhưng cảm thấy rất có thành tựu. Hiện tại những huyện, thành phố lân cận, những tỉnh khác, các vị lãnh đạo phụ trách giáo dục, hiệu trưởng trường học, giáo viên tới đó tham quan đều rất cảm động.

Thế nên, chúng tôi tuyển sinh là dùng phương pháp này, là dùng cách sàng lọc. Hiện tại chưa tới 30 người, cho nên lại tuyển đợt thứ hai, đợt thứ hai lại tuyển 30 người, 30 người chắc chắn sẽ sàng lọc hơn một nửa. Sàng lọc là tự động, đều là tự động. Sàng lọc rồi họ cũng không rời đi, muốn xin ở lại làm tình nguyện viên của trung tâm, làm nhân viên hành chính văn phòng, tôi nói là chuyện tốt! Tại sao vậy? Chúng ta cho dù là dạy học, tức là giáo viên và nhân viên của trường học, chúng ta là một mục tiêu, một phương hướng, như vậy mọi người hợp tác cùng nhau, tốt, tốt hơn bất kỳ điều gì. Cho nên họ rút lui làm nhân viên.

Chúng tôi học tập, nửa năm đầu không có đãi ngộ, chỉ bao ăn, bao ở, còn bao quần áo. Quần áo của chúng tôi đều là thống nhất, trang phục thời Đường, không có đãi ngộ. Sáu tháng sau chúng tôi sẽ trả lương, nhưng chúng tôi chăm sóc rất chu đáo, ví dụ nếu gia đình bạn rất khó khăn, chúng tôi cũng chăm sóc, lúc đặc biệt cũng chăm sóc gia đình. Bạn thực sự chịu hi sinh cống hiến, chúng tôi đối với trong nhà của bạn,

thậm chí đối với người lớn tuổi trong nhà của bạn, chúng tôi cũng bằng lòng gánh vác chăm sóc họ, để các học sinh không còn nỗi lo về sau. Khi quây lể tân trả lời, thì hãy mời họ tới tham gia học tập ở bên đó, hoặc là tới nơi đó làm tình nguyện viên. Làm tình nguyện viên cũng có một số quy tắc, nên thảo luận với trung tâm văn hóa Thang Trì - Lư Giang, bên đó có trang web, có fax, cũng có điện thoại, hỏi thăm họ.

Còn Thích và Đạo thì hiện tại vẫn còn khó khăn, khó khăn là chính sách của đất nước. Nho không có vấn đề, đất nước mở cửa rồi, hiện tại chính là tôn giáo chưa mở cửa. Cho nên tôn giáo chúng ta muốn mở Phật học viện, nhất định phải được đất nước phê chuẩn, đây không phải là chuyện chúng ta tự ý có thể làm được. Trung tâm này của chúng tôi ở Lư Giang, cũng là được trung ương phê chuẩn.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của tình nguyện viên, có hai câu hỏi. Người hỏi nói một vị đồng tu nào đó điền mẫu đăng ký làm tình nguyện viên của hiệp hội, bởi vì một tuần sau mà hiệp hội vẫn chưa sắp xếp thời gian gặp mặt nên vị đồng tu này liền gọi điện thoại tới trách mắng, như vậy liệu hiệp hội có nên tiếp nhận người này đăng ký làm tình nguyện viên không?

Đáp: Nếu bạn tiếp nhận thì người tình nguyện viên này có thể ngày nào cũng mắng bạn, mắng bạn thì bạn sẽ tiếp nhận. Nếu họ gọi điện thoại tới mắng, bạn dùng câu A-di-đà Phật trả lời, họ mắng một câu, A-di-đà Phật, lại mắng một câu, A-di-đà Phật, mắng đến sau cùng, đều là A-di-đà Phật trả lời đến cùng, sau đó mời họ tới đạo tràng khác làm tình nguyện viên, đạo tràng này của chúng ta không tiếp nhận. Đạo tràng này của chúng ta, bạn vừa vào cửa là nhìn thấy lục hòa kính, không làm được điều đầu tiên của lục hòa kính. Cho nên tới đạo tràng làm tình nguyện viên phục vụ là tới hộ trì đạo tràng, chứ không phải là tới phá hoại đạo tràng. Phá hoại đạo tràng, không phải là việc của chúng ta, là cắt mất cơ hội nhỏ nhoi hoằng pháp ở một phương này, vì vậy phải để họ hiểu được điều này. Tại sao chúng tôi không tiếp nhận bạn? Là bởi vì giữ gìn sự hoằng pháp ở nơi này. Nếu bạn không muốn chúng tôi hoằng pháp ở nơi này, bạn kêu gọi toàn bộ người dân Hồng Kông, để mọi người đều giơ tay phản đối thì chúng tôi sẽ mau chóng dọn đi.

Hỏi: Thứ hai xin hỏi đạo tràng nên chọn lựa, bồi dưỡng tình nguyện viên như thế nào để thành tựu đạo nghiệp của tình nguyện viên?

Đáp: Chuyện này các bạn phải tự mình vạch ra phương pháp, các bạn có thể tham khảo một số đạo tràng đích thực có quy tắc, đạo tràng làm rất tốt, tham khảo cách làm của họ. Sau đó xem tình huống của đạo tràng chúng ta, nêu ra sáng kiến và

loại trừ, đặt ra một phương án. Trung tâm Lu Giang của chúng tôi là làm như vậy, cũng có thể tham khảo.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, người hỏi nói đạo tràng là nơi mở cửa, đủ loại người và việc, có lúc miệng nói lời tục tĩu, hành vi cử chỉ không đoan chánh, thậm chí là chiếm dụng điện thoại của đạo tràng rất lâu, khuyên nhiều lần không nghe, trong đó cũng có những người thần kinh không bình thường ra vào, xin hỏi đạo tràng nên ứng phó như thế nào?

Đáp: Chuyện này không thể hỏi tôi, nếu tôi hằng ngày quản những chuyện này cho bạn, được, bạn đến giảng kinh Hoa Nghiêm thay cho tôi. Hai chúng ta đổi cho nhau, tôi thay bạn quản những chuyện này, bạn thay tôi giảng kinh Hoa Nghiêm, tôi cũng bằng lòng, vui vẻ trao đổi công việc với bạn. Nếu bạn không thể trao đổi công việc với tôi thì chuyện này không thể hỏi tôi. Đây tức là nói chuyện mà các bạn nên làm, các bạn nên có quy tắc. Một là nghe kinh Phật nhiều hơn, hiểu được đạo lý; ngoài ra quan sát các đạo tràng khác nhiều hơn, bạn rút ra kinh nghiệm trong đó, sau đó làm thế nào để quản lý tốt đạo tràng. Cách thứ ba là bạn nên cầu tam bảo gia trì, cầu tam bảo gia trì, cầu trên hình thức là cầu không được, phải dùng chân tâm, chân hạnh của bản thân mới có thể cảm động Phật Bồ-tát. Giống như vị đồng tu khi nãy tôi nói tới, bà ấy tu hành nhiều năm như vậy, thành tâm tu hành, không ngờ khiến cho đứa con trai phản nghịch của bà ấy quay đầu, bản thân bà nằm mơ cũng không dám nghĩ tới. Đây là thế nào? Đây là cảm ứng thực sự. Cho nên, bạn không phải là thực sự dùng công phu tu hành hộ trì Phật pháp, hoằng dương Phật pháp, không có đại tâm đại nguyện này thì không thể cảm ứng đạo giao với Phật Bồ-tát.

Hỏi: Tiếp theo là câu hỏi của đồng tu Trung Quốc, thứ nhất, trong buổi giảng lão pháp sư thường nói không xây đạo tràng, không làm kinh sám Phật sự, nên toàn lực làm công việc giáo dục Phật-đà. Nhưng rất nhiều đạo tràng trong và ngoài nước đều coi kinh sám Phật sự làm chính, tu sửa xây dựng chùa chiền làm công đức, nếu dựa theo lời lão pháp sư nói thì không có nguồn cúng dường, không ăn khớp với các chùa chiền khác, xin khai thị.

Đáp: Chuyện này các đồng tu phải nghe rõ ràng, tôi không nói là không xây đạo tràng, không nói là phản đối kinh sám Phật sự, tôi chỉ nói tôi không xây đạo tràng, tôi không làm kinh sám Phật sự, tôi không trở ngại người khác. Lời này phải nghe rõ ràng. Các bạn là học theo tổ sư đại đức đời đời tương truyền, Phật pháp của các bạn là từ đó mà có; Phật pháp của tôi là trực tiếp học theo Thích-ca Mâu-ni Phật,

su thừa của chúng ta không giống nhau. Thầy của tôi nói Thích-ca Mâu-ni Phật cả đời không xây đạo tràng, cả đời chưa từng làm kinh sám Phật sự, đây là đại sư Chương Gia dạy tôi, tôi từng nói qua với các bạn đồng tu, quyển sách đầu tiên tôi đọc là Thích-ca Phương Chí và Thích-ca Phổ. Thầy nói anh học Phật, trước tiên anh phải nhận thức Phật, anh không nhận thức, không hiểu rõ Phật thì anh không phải là thực sự học Phật. Tôi là từ chỗ này nhập môn, sư thừa không giống nhau, đời bên tôn trọng lẫn nhau, tuyệt đối không hủy báng. Cả đời này của tôi chưa từng phê bình vị xuất gia nào, chưa từng phê bình đạo tràng nào, bạn làm như pháp hay không đều không liên quan đến tôi, trong cửa Phật nói nhân quả của người nào thì người đó tự gánh lấy. Chúng ta đối với bất kỳ người nào, bất kỳ đạo tràng nào đều phải cung kính, đều phải tán thán. Hiện tại không như pháp, trước đây như pháp, trước đây tổ sư như pháp, đặc biệt là chùa cổ trăm ngàn năm đều đáng được tán thán.

Tôi nhớ lần đầu tiên tôi quay về Trung Quốc, gặp cụ Triệu Phác, tôi kiến nghị với cụ Triệu Phác. Tất cả đạo tràng thời xưa, đạo tràng trăm ngàn năm, phải cố gắng khôi phục nó. Để làm gì? Làm tham quan du lịch. Tham quan du lịch có thể mang lại thu nhập cho đất nước, hơn nữa có thể dùng nó làm cơ hội giáo dục. Thế nào gọi là cơ hội giáo dục? Nhìn hình tượng Phật Bồ-tát, xem thử đạo tràng này, nghe thử âm thanh niệm Phật, gọi là “hễ thoáng qua tai, mãi thành hạt giống đạo”, đây chính là cơ hội giáo dục. Bạn có thể giúp gieo xuống hạt giống Phật trong a-lại-da thức của tất cả khách tham quan, chuyện này rất có ý nghĩa, không cần giảng kinh, không cần dạy học. Thực sự giảng kinh dạy học, tu hành thì những đạo tràng đó không được, bởi vì khách tham quan quá nhiều. Di tích lịch sử ngàn năm, đồ cổ, mọi người đều muốn đi xem. Một ngày tiếp đón mấy ngàn người, mấy chục ngàn người, người xuất gia sức cùng lực kiệt, làm gì còn tinh thần mà có thể tụng kinh, niệm Phật? Không còn nữa, cho nên đó là một cơ hội giáo dục, phải phân biệt rõ ràng.

Thực sự tu hành, thực sự học kinh giáo, xây dựng đạo tràng mới, không cần xây nhiều, tôi nói với cụ Phác xây mười cái. Tại sao xây mười cái? Mười tông phái, mỗi tông phái xây một cái, hiện tại giao thông thuận tiện. Không giống như trước đây giao thông không thuận tiện, phải xây rất nhiều đạo tràng; hiện tại giao thông thuận tiện, xây mười cái là đủ rồi, mỗi tông phái xây một cái. Phương thức, mô phỏng thành phố đại học của nước ngoài, hoàn toàn là xây theo hình thức mới, không nên xây theo kiểu cung điện, nên xây theo kiểu trường học, mỗi tông phái một đạo tràng. Có học viện, như Tịnh độ tông, học viện Tịnh tông của chúng ta, học viện bồi dưỡng

nhân tài hoằng pháp; có hiệp hội, hiệp hội là cung cấp đạo tràng tu hành, mỗi tông phái xây một cái. Lúc đó cụ Phác nghe xong rất hoan hỷ, chú ý này hay.

Cho nên, tôi không nói phản đối đạo tràng làm kinh sám và xây chùa, tôi không hề phản đối, tôi vẫn là rất tán thành. Kinh sám cũng tiếp dẫn một loại chúng sanh, họ không nghe kinh, họ thích làm kinh sám, cũng tiếp dẫn một loại chúng sanh. Căn tánh của chúng sanh không giống nhau, cho nên dạy học trong Phật pháp gọi là phương tiện khéo léo. Loại người nào thì phải dùng phương pháp nào để giáo hóa họ, tới tiếp dẫn họ, không phải là một phương pháp thì có thể tiếp dẫn tất cả mọi người. Chúng ta phải hiểu đạo lý này, cho nên chúng tôi không hề không ăn khớp với các chùa chiền khác, không hề không ăn khớp với họ. Họ không ăn khớp với chúng tôi, đó là chuyện của họ, chỗ của tôi không có, nhất định phải rõ ràng, phải hiểu rõ.

Hỏi: Câu hỏi thứ hai, người hỏi nói tác phẩm thực sự xuất sắc, vốn có thể lợi ích quần chúng, nếu thêm câu “sở hữu bản quyền, sao chép truy cứu”, hạn chế lưu hành, những gì mà tác giả tu thuộc về công đức hay là phước đức?

Đáp: Đây đích thực là vấn đề nghiêm trọng. Mà quyền tác giả, tức là quyền sở hữu trí tuệ, quyền tác giả, hai năm nay tôi mới biết là do Liên Hợp Quốc làm ra, tức là do tổ chức UNESCO làm ra, đây thực sự không phải là chuyện tốt. Tại sao vậy? Nhân sĩ thực sự có tâm thiện, mục đích đều là hy vọng giáo hóa chúng sanh, hy vọng dẫn dắt xã hội đại chúng hướng về thiện lương. Cho nên, Trung Quốc từ xưa tới nay đều không có bản quyền, không có quyền tác giả, đều là hoan nghênh sao chép. Người khác in tác phẩm của tôi, bản thân cảm thấy rất vinh dự, tại sao vậy? Họ coi trọng tôi, họ lưu hành tác phẩm của tôi, họ rất tôn trọng tôi, đều cảm thấy vô cùng an ủi, thế nên chưa từng không hoan nghênh người khác sao chép lưu hành cả. Vào thời đó hoan nghênh sao chép lưu hành, đây là đạo, đây là học, hiện tại thêm câu “sở hữu bản quyền, sao chép truy cứu” thì biến thành hàng hóa mất rồi; nói cách khác, tất cả trước tác của họ đều là buôn bán tác phẩm, người khác đưa tiền cho họ thì họ liền bán đi, cho nên họ không có công đức, công đức đều bán đi rồi. Lại nói phước đức cũng không có, tại sao vậy? Phước đức, lúc bạn bán đi thì bạn đã kiếm được tiền, phước báo của bạn đã bị lấy đi rồi, cho nên công đức, phước đức đều không có.

Nếu khi bạn không cần thì đó là có công đức, lại có phước đức, đều có công đức và phước đức. Cho nên quyền sở hữu trí tuệ này đã chặt đứt công đức, phước đức mà những vị văn nhân, những người có văn nghệ này tu tập tích lũy được, họ

đều biến thành thương nhân. Họ kinh doanh là bán tác phẩm của họ, cho nên đây là hành vi thương mại. Hành vi thương mại, họ có được lợi ích ngay lập tức nhưng sau đó đều không có nữa. Cho nên cách làm này là rất không thông minh, là không có trí tuệ. Mặc dù toàn thế giới đều đang làm quyền sở hữu trí tuệ, chúng ta không cần, tác phẩm của chúng ta hoan nghênh sao chép, hoan nghênh sao chép lưu hành. Tại sao vậy? Chúng ta biết tu công đức, tu phước đức. Nếu họ giác ngộ, vậy thì được, chúng ta không tiếp nhận, tác phẩm của chúng ta có thể không cần bản quyền, vậy thì công đức và phước đức của bạn sẽ có thể bảo lưu lại. Các vị nghĩ thử xem, có hành vi này, tức là có quyền tác giả, có sao chép ắt truy cứu thì là hàng hóa, hàng hóa nên mới có chuyện buôn bán. Buôn bán thì phước báo của họ không còn nữa, họ có được phước hiện tiền, tôi bán thứ này bao nhiêu tiền, hiện tại tôi liền có được. Đòi sau, hiện tại họ cũng không tin có đòi sau, chỉ tin có hiện tại, cho nên chỉ tin lợi ích trước mắt, chuyện này chúng ta nhất định phải phân biệt rõ ràng. Cho nên công đức hay phước đức đều không có.

Hỏi: Tiếp theo có bốn câu hỏi, chúng ta tăng tốc. Tiếp theo, đầu tiên là có người khuyên đệ tử tụng kinh Địa Tạng nên tránh vào khoảng thời gian từ năm giờ chiều đến ba giờ sáng hôm sau, để tránh có thứ không sạch sẽ tiếp cận.

Đáp: Thứ không sạch sẽ có lẽ đều là chỉ quỷ thần, bạn đối với quỷ thần đã thêm vào “không sạch sẽ” thì tôi xin nói với bạn rằng, bạn tụng kinh không có hiệu quả đâu.

Hỏi: Nhưng trong kinh không có cách nói này, hơn nữa kinh văn đáng lẽ là vô cùng may mắn thù thắng mới đúng.

Đáp: Chính là những điều tôi vừa mới nói, bạn cho rằng quỷ thần đều không sạch sẽ thì bạn tụng kinh Địa Tạng không có hiệu quả đâu. Đối với quỷ thần cũng phải tôn trọng giống vậy thì tụng kinh mới có hiệu quả, họ mới hoan hỷ, cũng sẽ làm thần hộ pháp cho bạn.

Hỏi: Câu hỏi tiếp theo, nếu thực sự có chúng sanh tiếp cận, liệu có phải cần niệm Phật, tụng kinh hồi hướng là được?

Đáp: Đúng vậy, thực sự có những chúng sanh này tới tìm bạn, hoặc là gặp trong mộng, đều là có chuyện cầu bạn. Tại sao lúc này họ tới tìm bạn? Vì bạn có thể giúp họ, nếu bạn không thể giúp họ thì họ sẽ không tới tìm bạn. Còn một loại khác

đó là họ có oán thù với bạn, họ tới gây phiền phức cho bạn là tới báo thù. Cho nên một là báo thù, hai là cầu bạn siêu độ, chuyện này chúng ta phải phân biệt rõ ràng.

Hỏi: Ngoài ra lập bài vị cho người thân, bạn bè ở đạo tràng liệu có cần phải bật kinh Địa Tạng ở trong nhà để mời họ tới nghe không? Hay là mời họ tới đạo tràng chuyên tâm tu hành là được? Nếu mời họ chạy tới lui giữa nhà hoặc đạo tràng liệu có không chuyên tâm hay không?

Đáp: Bạn suy nghĩ rất chu đáo, trong cảnh giới đó của họ không có ranh giới thời gian không gian, cho nên không giống hiện tại của chúng ta, chúng ta đi đến nơi xa thì phải ngồi xe, ngồi máy bay, họ không cần, họ vừa nghĩ đến là tới ngay. Họ đi tới nước ngoài cũng không cần visa, cũng không có ranh giới đất nước. Cho nên không gian đó không giống với không gian của chúng ta, chúng ta không cần lo lắng nhiều như vậy. Đạo tràng nghe kinh cũng tốt, ở trong nhà nghe kinh cũng rất tốt, đều được.

Hỏi: Sau khi lập bài vị ở đạo tràng, làm thế nào biết được người thân bạn bè đã qua đời thực sự đạt được rồi?

Đáp: Có cảm ứng mạnh thì họ sẽ báo tin cho bạn, lúc nằm mộng họ sẽ nói với bạn, họ đã được độ, họ sẽ tới cảm ơn bạn. Còn một loại khác, đại khái đều là không có quan hệ sâu dày gì với họ, họ vốn tới gây phiền phức cho bạn, hiện tại bạn siêu độ họ, họ đi rồi, họ không thèm để ý đến bạn. Cho nên sau này họ không tới nữa, không còn nằm mộng thấy, điều này cho thấy họ đã được lợi ích rồi, từ chỗ này chúng ta có thể biết được.

Tốt rồi, hôm nay đã hết giờ.